חים אותם לאחר שנולדו). כשבעיצומה של המלחמה הם עוברים בעיר ההרוסה, היא רואה ילדה קטנה מוטלת על הכביש מתה. הבעל ממהר, קורא לה, והיא עומדת שם ומתאבלת עליה. בסוף הסרט הם פוגשים נער צעיר, מגוייס, והוא נרדם בחיקה, כאילו היה בנה, והפעם בעלה הוא זה שרוצח אותו, לא המלחמה.

זהו סרט קשה, עם הרבה פרטים שצריך לשים לב לכולם, אבל גם בלי שמבינים אותו עד הסוף הוא מהפנט, באווירה, ובכוח הטמונים בו.

סמל הסמלים

לפני מחר (גורדון, תל־אביב; ישראל) סרט ישראלי מתחיל בדרך כלל מבראשית: כדי לספר סיפור פשוט על שני אנשים, מבלבלים לאלוהים את המוח ומעלים את אדם וחווה מקברם.

באביב, הסרטון הראשון של לפני מחר, רינה גנור ופולי הם שני סמלים. הם חיים בהרים בתור אדם וחווה, ובתור כל האוהבים. וכדי שזה יהיה ברור עד הסוף יש גם קריין האומר: „בראשית ברא אלהים את השמים והארץ."

והקריין מתאר איך ברא האלהים את האשה מצלעו של האדם וכל המעשה הידוע, ורינה ופולי שוחים בים, ובונים להם בית בין העצים, וכאן בא ההומור המשפחתי הידוע מהקריקטורות ומהבדיחות הנפוצות על מריבות משפחתיות ועל האופי הנשי הקפריזי וכו׳ ואחר־כך חוסר התאמה בין בני הזוג, וחוסר הסיפוק בחיים יחד וכו׳, וזה שהכל מתרחש ביער ולא בדירה בבית משותף לא מעלה את זה מעל לדרגה של סיפור אהבה בנאלי בתוספת בדיחות נדושות.

בסירטון השני, סתיו, נאחזת כבר הבמאית בסיטואציה מסויימת ועל כן הסרט הרבה יותר משכנע. אבל כאן אובד לעתים קרובות הקשר בין האנשים לפעולות שצריכות להסביר אותם. האלמנה היקית הזקנה הבודדת, החיה בבית נקי עד כדי כאב, עם טלפון ותיבת מכתבים וכל מיני אמצעי קשר ששום דבר לא מגיע דרכם, רואה יום אחד את מוכר־הפלאפל העליז, המוקף תמיד ילדים ורעש, ונמשכת לחיים שסביבו. הקשר נוצר ביניהם באמצעות הפלאפל. הוא מוכר והיא אוכלת, בסצינה ארוכה המשכיחה מאיתנו שהפלאפל הוא רק אמצעי, ולא נושא הסרט. היחסים הולכים ומתפתחים מאותו פלאפל עד שהם מסתיימים בסוף רומנטי המתאים לזוג נאהבים צעירים ולא לשני אנשים בודדים וזקנים.

שני שחקנים טובים — אריה אליאס ורות האריס — וצילומים יפים, מתקנים הרבה מהנזק.

אנשים

דרושות הלוויות

ח״כ אגודת ישראל, **שלמה לורנץ**, ספג את האכזבה של חייו ביום הראשון השבוע. היה זה אחרי שיצא מפגישת־ההתייעצות של מפלגתו עם נשיא המדינה, **זלמן שז״ר**. כתבי־הטלוויזיה שנכחו במקום מיהרו אל הח״כ המזוקן, קירבו מיקרופון לפיו וביקשוהו לגלות מה יעצה סיעתו לנשיא. „אני נאלץ לאכזבכם," אמר להם לורנץ, „מכיוון שהתנגדתי לטלוויזיה מיום הקמתה, איני מסכים להתראיין ולהופיע בטלוויזיה." וכאן נשא לורנץ נאום ארוך, בו הסביר מדוע אינו מוכן שפניו ייראו על המסך הקטן. הוא היה עסוק כל־כך בהקלטת דבריו, שלא הבחין בצלם שצילמו כל הזמן. כך קרה שהוא הסביר בטלוויזיה — מדוע אינו מוכן להופיע בה. ● מי בישראל מייחל להלוויות ולהתפטרויות? זהו האלוף־במילואים **חיים („ויוויאן") הרצוג**. „כדי שאכנס לכנסת דרושות חמש הלוויות או חמש התפטרויות," חישב ויוויאן, הנמצא במקום ה־61 ברשימת מועמדי המערך לכנסת, בהרצאה שנשא השבוע בכנס המרכז־הישראלי־לנוהל. כרמז על חיוניות נוכחותו בבית־המחוקקים טען כי חרף העובדה ש־80 אחיז מהכנסות המדינה מוצאים לצורכי ביטחון — אין אף מומחה צבאי בין כל חברי־הכנסת. מעניין מה אומר על כך **משה דיין**? ● הישראלים כמהים תמיד לשמוע דברי שבח והלל על ארצם הקטנטונת. לכן היה זה רק טיבעי שאנשי אגודת־העיתונאים בירושלים, עת אירחו לסעודת־צהריים בבית אגרון את **אמיליו פיליפ**, עורך השבועון הצ״יליאני רב־התפוצה ארסיליה, ואת **קרלוס חורקרה**, עורך תוכניות רדיו וטלוויזיה בצ״ילי, שאלו אותם כיצד רואים בארצם את ישראל הרחוקה. „יותר גדולה," השיב חורקרה למארחיו הסקרנים. ● לפעילי תנועת העולם הזה — כוח חדש בירושלים היתה השבוע סיבה טובה לשמוח. את הסיבה הזאת — הכפלת נציגותה של התנועה בכנסת והיבחרו של עורך העולם הזה, **שלום כהן**, לבית־המחוקקים, חגגו הפעילים במועדון הסטודנטים בכחוס. השמפניה זרמה כמים, והחוגגים ששתו אותה עשו כן בלב שקט: את ההילולה מימן **אבי („ברדוגו") הכרמלי**, סגן־עורך עיתון אגודת הסטודנטים הירושלמית, פי האתון. ● בתוכנית הטלוויזיה בומרנג, שדנה על אחריות עיתונאים, נשאל הנשיא־לשעבר של בית־המשפט העליון, **יצחק אולשן**, מדוע לא מוגשים כתבי־אישום נגד עיתונאים שיש בכתבותיהם משום בזיון בית־המשפט. תשובתו הכנה של אולשן, כי „משרד־המשפטים הוא משרד פוליטי," — אשר גררה תגובה חריפה מצד אחדים ממשתתפי הויכוח — לא עוררה כל הד בעיתונות עצמה ולא צוטטה אפילו בעיתון אחד.

סוד הרכבת הקואליציה

במלאות 25 שנה למכון וייצמן ברחובות, נחגג המאורע בניצוחו של נשיאו־היוצא הקשיש של המכון, **מאיר וייסגאל** (75). באחת ההזדמנויות גילה אחד העובדים את הנאום הקבוע, אותו נוהג וייסגאל לשאת בכל פעם שהוא יוצא למסע־התרמה למען המכון בחו״ל. הוא נוהג לאסוף אז את המדענים הבכירים במכון ואומר להם: „ילדות וילדים, אני עומד לספר בקרוב הרבה שקרים עליכם ועל מכון וייצמן. כשאחזור, אני רוצה שכל השקרים האלה יתאמתו." ● סוד אחר שהתגלה קשור בימי נעוריה של **גולדה מאיר**. גולדה גילתה השבוע את התסביך שהציק לה בצעירותה: „תמיד רציתי שיהיו לי עיניים שחורות!" ● ישנם אזרחים שמה שמשעשע אותם הוא ללכת אל הכותל המערבי, לשלוף פיתקאות מתוך סדקיו, ולרשום עליהן בפסקנות: „הבקשה נדחתה!" השבוע התברר כי לעיתים, כשמוציאים פתקי־מישאלות מתוך אבני הכותל, התוצאות רציניות יותר. גילה זאת תייר שויצרי אשר תחב פתק משלו, וכאשר משך את ידו נפל פתק אחר מתוך אחד הסדקים שבאבני הכותל. הוא לא התאפק, הרימו, וקרא את הכתוב בו: „ריבונו של עולם, אנא סלח לי על שגרמתי עוגמת־נפש להורי. **קארל וולף**, נהריה." התייר החויר, והוציא מייד את הפתק שלו מתוך הכותל, שכן מישאלתו נתמלאה באותו רגע: הפתק שהרים מהריצפה היה של בנו, אשר ברח מביתו כדי להשתקע בישראל. ● מה היית עושה אילו היית ראש־ממשלה? כיצד היית מרכיב את הקואליציה? אפילו גולדה אינה יודעת עדיין את התשובה. אך **אורית פורמן** בת ה־16, תלמידת י״א בחדרה, יודעת, מן הסתם. שכן תשובתה על שאלה זו, שנשאלה על־ידי ועדה שהורכבה מנציגי משרד־החינוך, משרד־החוץ ושירותי־ההסברה של שגרירות ארצות־הברית, זיכתה אותה בנסיעה לארצות־הברית, כדי לייצג את ישראל בפורום העולמי לנוער, שייערך שם בינואר 1970. את תוכן תשובתה שומרת אורית בסוד. ● **שבתאי רביב**, דובר רשות הנמלים, נוהג בדרך־כלל לשבץ בביטאון הרשות אימרי־שפר בעלי־משמעות. בגליון האחרון, למשל, הופיעה ההצהרה הבאה: „המעשים הטובים אותם אנו מתכוננים לעשות מחר — אינם הצדקה למעשים הרעים שאנו עושים היום."

לונדון בפאריס

במוצאי־שבת האחרון הופתעו מאזיני הגל הקל של שידורי ישראל, כאשר שמעו את התוכנית מוסיקת לילה צעירה, כשהיא מוגשת בסיגנון הדיסק־ג׳וקינג הסוחף. אחד הדברים הבלתי־רגילים בתוכנית היה אות־הפתיחה, בו שר עם ליווי מוסיקלי העורך־מגיש: כאן הגל הקל / כאן הגל הקל / מוסיקת לילה צעירה / באולפן — **יורם ארבל**! למחרת זכה ארבל להפתעה נעימה כאשר נתקל ברחוב בקבוצת תלמידי גימנסיה שפיזמו להנאתם את אות־הפתיחה של תוכניתו. ● מאזיני־רדיו אחרים, אלה של מגאזין החדשות היום הזה, תמהו לאן נעלם המגיש הפופולארי של המגאזין, **ירון לונדון**. שמועות אמרו שהוא נסע לפאריס כדי לשמש כתב שידורי ישראל שם, ואכן **נקדימון רוגל**, הכתב הקודם בפאריס, חזר לישראל, אך מבירת צרפת נשמעו ברדיו דיווחים עיתונאיים דווקא מפיו של כתב מעריב שם, **גיל קיסרי**. אולם לונדון נמצא בפאריס על־אף הכל: אלא שראשית חכמה הוא לומד צרפתית. זו הסיבה לשתיקתו בעברית. ● השחקן **שלמה׳לה בר־שביט** הוא המומחה לענייני־רוחות בין שחקני התיאטרון בארץ. לא רוחות של מזג־האוויר, אלא רוחות־רפאים. על חלק מ„האני־מאמין" שלו בשטח זה סיפר השבוע בתוכנית זה מזכיר לי ששודרה בגל״צה״ל. בין היתר גילה, כי כאשר הוא מתבקש על־ידי מישהו להתייעץ ברוחות ולברר מה יהיה העתיד — הוא משתמש באינטואיציה שלו. „הרוחות עצמן אינן יודעות את העתיד," הסביר. ● בהמשך התוכנית נזכר שלמה׳לה בתעלול שביצע לפני כ־15 שנים בהצגת איי לייק מייק בהבימה. היה זה כאשר חיבר למכשיר טלפון דומם, שניצב על הבימה, קו אמיתי, ובשעה שאמור היה **שרגא פרידמן** „לשוחח" בטלפון — קישר את המכשיר על הבימה עם הקו שחיבר, ופרידמן הנהם, ששמע לפתע קולות בוקעים מן האפרכסת, כימעט שהשמיטה מידו בבהלה. הפרשה עלתה לבר־שביט חמש ל״י קנס מטעם ההנהלה, שלא גילתה התלהבות מחוש־ההומור שלו.

פסוקי השבוע

● **נגיד מכון וייצמן, מאיר וייסגאל**: „פשוט לא מבינים את השפה של הדתיים. הם דיברו על מסך־הכסף, וחשבו שהם מתכוונים לטלוויזיה."

● **נבחר אגודת־ישראל למועצת עיריית תל־אביב, הרב יהודה־מאיר אברמוביץ׳**: „רבינוביץ׳ יזען כי אנחנו, הדתיים בתל־אביב, מוצצים את דמו. פחדתי שיחשוב שעושים אנו צרות — והלכתי לחתום עימו על הסכם קואליציוני."

● **ראש סיעת המפד״ל בעיריית תל־אביב, אברהם בוייאר**: „הרב אברמוביץ׳ מכר עצמו לא בנזיד־עדשים — אלא בחינם!"

● **הפיזמונאי דידי מנוסי**: „החיים והמוות ביד הלשון — לשון המאזניים."

● **עורך „אל־אהרם", חסנין הייכל**, בסיפורו על המטוס הישראלי שטס השבוע בשמי קהיר: „הרעש שהקים היה פשוט נורא!"

● **חזאי־הבחירות, הסטטיסטיקאי חנוך סמית**: „ליל־הבחירות היה אחד הלילות הקשים בחיי, ולאחר סיכום כל העובדות — גם אחד המשביעים־רצון ביותר בחיי."

● **הנ״ל**, על הביקורת שנמתחה עליו, בה תואר כ„אליל שהכזיב": „הציבור הישראלי שכח שניתוח־בחירות הוא תהליך החשוף לשינויים, ולאחר ששמע את התחזית הראשונה — סגר את מקלטי־הרדיו והטלוויזיה והלך לישון."

אום-כולתום מראשון

אנשים רבים טועים, כשהם מתבקשים לנחש את מוצאה של **סימה גריב**. רובם בטוחים שהיא תימניה, חלק קטן מוכן להמר שהיא נסיכה ערביה אצילה, ומיעוט שבמיעוט מסתכנים בניחוש שהיא סתם צברית. כולם, מסתבר, טועים: היפהפיה הצעירה (21), הלומדת ערבית ותרבות־האיסלם באוניברסיטה העברית בירושלים, הינה בת לאב מצרי ואם יווניה. היא נולדה באלכסנדריה, ילדותה עברה עליה בין פרדסי ראשון־לציון, וכיום תושבת ירושלים.

סימה היא טיפוס בולט לעין, בנוף הבוהמי בירושלים. היא לבושה תמיד בגדים בסיגנון מקורי של ארצות המזרח, עובדת בשעות היום בבית אות־המוצר הירושלמי, שם היא מוכרת את מוצרי האמנות של ירושלים לתיירים — ואלה מצלמים גם אותה תמיד, יחד עם שאר המוצגים המקוריים במקום. אחרי־הצהריים היא סובבת בין האוניברסיטה וקפה הבוהימה טעמון, ובערב היא מתאמנת באנגלית.

סימה בעיר המזרחית

אולם עד כמה שסימה מוכרת בחלק המערבי של ירושלים, הרי שבחלק המזרחי היא מוכרת שבעתיים. היא מרבה לקנות שם בגדים ותכשיטים תוצרת ערבית, מכיוון שהיא שולטת היטב בערבית, נוסף לאנגלית, הצרפתית והיוונית שלה. היא הפכה לפופולארית בין המוכרים הרבים, המתחרים ביניהם, אצל מי מהם היא תיקנה — ולאו־דווקא הכסף מדבר כאן, אלא הכבוד.

סימה זכתה בעיר העתיקה לכינוי סומא, שהוא כינויה של הזמרת הפופולארית ביותר במזרח־התיכון, **אום כולתום**.

אום כולתום מראשון־לציון עוזבת את ירושלים בחודש הבא, בדרכה ללונדון, שם היא תלמד שנה בימוי טלוויזיה. כשתחזור, נשמע עליה, מן הסתם, עוד רבות.

סימה באוניברסיטה בירושלים